

JOSÉ LUIS LABAD MARTÍNEZ *

ESPAGNE

LA GUERRA

**La guerra tiene color de sangre,
de desesperación, de odio y de tiniebla.
Se revuelve entre los olvidos perennes**

guardados en las fauces del desconcierto.

**Camina cruelmente por las dentelladas
de las tristes y ajadas despedidas
que se ciernen en nuestros cuellos
y entre los muertos que siembran a mi lado.**

**La guerra tiene olor a infortunio ennegrecido,
a triste liviandad que nos impide incorporarnos
para huir de nosotros mismos, de nuestros temores,
y de nuestras miserias inmundas e inhumanas.**

**Nos acompaña en cada paso que damos,
acechandonos en cada momento
en un camino imposible de regresar,
improbable de borrar en nuestra mente.**

**La guerra siempre está derramada
entre escombros, terror y calaveras,
entre llantos, balbuceos y rencores.
No tiene fin, nunca termina, no desaparece.**

**Siempre existe un motivo para matar
y enterrar las condolencias del alma
en un suspiro inmediato e ingrato,
en un vómito nauseabundo que nos envuelve.**

**La guerra nos mantiene encorvados
hasta encontrarnos cara a cara con la Parca,
que nos saluda a lo lejos con su brillante guadaña
haciendo crujir nuestros huesos con su letal acero.**

**La guerra somos nosotros mismos
con nuestros miedos e hipocresías,
con nuestra pesada carga a la espalda.
La guerra eres tú. La guerra tal vez, soy yo.**

JOSÉ LUIS LABAD MARTÍNEZ *
ESPAGNE
GUERRE

**La guerre est la couleur du sang,
de désespoir, de haine et d'obscurité.
Il remue parmi les oublis éternels,
maintenu dans les griffes de la confusion.**

**Marcher cruellement entre les dents,
des adieux tristes et fanés,
qui pendent autour de notre cou,
et parmi les morts qui sèment à mes côtés.**

**La guerre a l'odeur du malheur noirci,
à la triste légèreté qui nous empêche de nous lever,
pour échapper à nous-mêmes, à nos peurs,**

et de nos misères sales et inhumaines.

**Il nous accompagne à chaque pas que nous faisons,
nous traque à chaque instant,
sur un chemin impossible à revenir,
il est peu probable qu'il s'efface dans nos esprits.**

**La guerre est toujours renversée,
entre décombres, terreur et crânes,
entre cris, babillages et ressentiments.
Cela n'a pas de fin, cela ne finit jamais, cela ne disparaît pas.**

**Il y a toujours une raison de tuer,
et enterrer les condoléances de l'âme,
dans un soupir immédiat et ingrat,
dans un vomi nauséabond qui nous entoure.**

**La guerre nous tient courbés,
jusqu'à ce que nous rencontrions face à face la Faucheuse,
qui nous salue de loin avec sa faux brillante,
briser nos os avec son acier mortel.**

**La guerre, c'est nous-mêmes,
avec nos peurs et nos hypocrisies,
avec notre lourde charge sur le dos.
La guerre, c'est toi. La guerre peut-être, c'est moi.**

JOSÉ LUIS LABAD MARTÍNEZ

SPAIN

WAR

**War is the color of blood, of despair,
hatred and darkness.**

**He moves among eternal oblivion,
kept in the clutches of confusion.**

**Walk cruelly between the teeth,
sad and faded goodbyes,
that hang around our necks,
and among the dead who sow beside me.**

**War smells of blackened misfortune,
to the sad lightness**

**that prevents us from getting up,
to escape from ourselves,
from our fears, and our dirty and inhuman miseries.**

He accompanies us every step we take,

stalks us every moment,
on a path impossible to return,
it is unlikely to fade from our minds.
The war is always overthrown, between rubble,
terror and skulls, between cries,
chatter and resentments.
It has no end, it never ends,
it does not disappear.
There is always a reason to kill, and bury the condolences of the
soul,
in an immediate and thankless sigh,
in a foul-smelling vomit that surrounds us.
War keeps us bent, until we meet the Grim
Reaper face to face,
who greets us from afar with his shining scythe,
break our bones with its deadly steel.
The war is ourselves,
with our fears and our hypocrisies,
with our heavy load on our backs.
The war is you. Maybe the war is me.

JOSÉ LUIS LABAD MARTÍNEZ *

ESPAÑA

GUERRA

**A guerra é a cor do sangue,
de desespero, ódio e escuridão.
Ele se move entre o esquecimento eterno,
mantido nas garras da confusão.
Ande cruelmente entre os dentes,
despedidas tristes e desbotadas,
que penduram em nossos pescoços,
e entre os mortos que semeiam ao meu lado.
A guerra cheira a infortúnio enegrecido,
à triste leveza que nos impede de levantar,
escapar de nós mesmos, dos nossos medos,
e nossas misérias sujas e desumanas.
Ele nos acompanha a cada passo que damos,
nos persegue a cada momento,
por um caminho impossível de retornar,
é improvável que desapareça de nossas mentes.
A guerra é sempre derrubada, entre escombros,**

**terror e caveiras, entre gritos, conversas e ressentimentos.
Não tem fim, nunca acaba, não desaparece.
Há sempre uma razão para matar, e enterre as condolências da
alma,
num suspiro imediato e ingrato,
num vômito fétido que nos rodeia.
A guerra nos mantém curvados, até encontrarmos o Grim
Reaper cara a cara,
que nos saúda de longe com sua foice brilhante,
quebrar nossos ossos com seu aço mortal.
A guerra somos nós mesmos, com nossos medos e nossas
hipocrisias,
com nossa carga pesada nas costas.
A guerra é você. Talvez a guerra seja eu.**

**Хосе Луис Лабад Мартинес
Испания
ВОЙНА**

Война цвета крови, отчаяния,

ненависти и тьмы.
Он движется среди вечного забвения,
держался в тисках смятения.
Ходи жестоко между зубами,
грустные и увядшие прощания, которые висят у нас на шее,
и среди мертвых, сеющих подле меня.
Война пахнет почерневшей бедой, к грустной легкости,
которая мешает нам встать,
убежать от себя, от своих страхов,
и наши грязные и бесчеловечные страдания.
Он сопровождает нас в каждом нашем шаге,
преследует нас каждое мгновение,
на пути, который невозможно вернуть,
вряд ли оно исчезнет из нашего сознания.
Война всегда свергается, между обломками,
ужасом и черепами, между криками, болтовней и обидами.
Оно не имеет конца, оно никогда не кончается,
оно не исчезает. Всегда есть причина убивать,
и похоронить соблезнования души,
в немедленном и неблагодарном вздохе,
в зловонной рвоте, окружающей нас. Война держит нас в
напряжении,
пока мы не встретимся с Мрачным Жнецом лицом к лицу,
который приветствует нас издалека своей блестящей косой,
сломай нам кости своей смертоносной сталью.
Война – это мы сами, с нашими страхами и нашим
лицемерием,
с нашим тяжелым грузом на наших спинах.
Война — это ты. Возможно, война — это я.

